

Folk over paa det Standpunkt, som i Øjeblikket tjente deres Interesser. Det hedder i Andragendet af 15. Januar 1907: „Det er vor faste Overbevisning, at Havnen, saaledes udvidet og med den forbedrede Indsejling,“ — altsaa mod Øst — „vil baade i Henseende til Kajlængde, Havneplads og Besejlingsforhold være en god, stor og tidssvarende Trafikhavn, der for en overskuelig Aarrække tilfredsstiller alle rimelige Krav“. Og senere hedder det: „Alligevel søger en snævrere Kreds endnu at skabe Stemning for at faa Havnen bygget mod Vest, og vi vide, at denne Kreds har rettet en Henvendelse til Rigsdagens Medlemmer i Sagen. Af den Grund tillade vi os paa ny i al Ærbødighed at andrage de høje Myndigheder, Regering og Rigsdag, om at lade Havneudvidelsen gaa i østlig Retning“. Naar man nu ser, at den samme Mand er kommen ind i den snævre Kreds, der agiterer for at faa det vestre Havneanlæg, efter at han for to Aar siden stod som Medunderskriver paa et Andragende til Udvalget om at faa Havnen mod Øst, som han mente vilde skabe en god og tidssvarende Trafikhavn, antager jeg, at ærede Medlemmer ville vide at taksere den Agitation efter Fortjeneste. Den kan ikke være egnet til at øye nogen som helst Indflydelse paa vor Stilling til den Sag, da det tydeligt nok viser sig, at den er dreven paa en saadan Maade, at det ikke udelukkende kan være saglige Hensyn, der have været ledende Motiv.

Alt medregnet er jeg altsaa fremdeles af den Opfattelse, at en Udvidelse af Havnen i østlig Retning, som gentagne Gange tidligere er foreslaaet af Regeringen, er det bedste, og i den Anledning stiller jeg sammen med min Partifælle, det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), Ændringsforslag under Nr. 7, der i alt væsentligt fører Forslaget tilbage til den Skikkelse, hvori Lovforslaget vedtoges her i Folketinget i Fjor. Dette Forslag støttes endvidere af det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen), men vi burde egentlig have været 5 om at stille det. Det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen), som var med Mindretallet i Fjor, er i Aar gaaet over til Flertallet og har i den Anledning skrevet en lille Betænk-

ning, som det forekommer mig ret tydeligt tilkendegiver, at selv om han staar sammen med Flertallet, sender han dog Mindretallet en venlig Tanke, omtrent saaledes: Bare det var mig, der stodovre hos Mindretallet ogsaa i Aar, thi det har sikkert Retten paa sin Side. Jeg skal tillade mig at oplæse et Par Linier af det ærede Medlems Betænkning, hvoraf man kan se, at det maa have været alvorlige Anfægtelser, det ærede Medlem har haft, forinden han besluttede sig til at gaa over til Flertallet og forlade det Mindretal, der stod saa godt og solidt i Fjor og forstod at klare Sagerne saa godt henede, at Flertallet i Salen sagde: Mindretallet har Ret, det er ikke altid Flertallet, der har Ret, i dette Tilfælde er det Mindretallet, der har det. Det ærede Medlem skriver i Betænkningen: „Imidlertid kan der indvendes forskelligt ogsaa imod den nu foreslaaede Vesthavn. Men i Betragtning af, at den foreliggende Sag nu maa bringes til en Afslutning, og da Forslaget er udarbejdet og anbefalet af 4 fremragende sagkyndige, kan Mindretallet tiltræde Forslaget og anbefale dets Vedtagelse“. Jeg vil sige til Flertallet, at det maatte heller have bedt sig forskaanet for en saadan Anbefaling, idet den forekommer mig at være af tvivlsom Art, da den ikke lægger Skjul paa, hvor det ærede Medlem i Virkeligheden er henne.

Det ærede Medlem nærer den Frygt, at Sagen som Følge af den Uenighed, der er i Udvalget og atter kunde findes i Tinget, ikke skulde naa til Gennemførelse. Men hvis det ærede Medlem havde saadanne Anfægtelser — det kan maaske være tilgiveligt og ogsaa forstaaeligt — vil jeg sige til det ærede Medlem, at det rette Tidspunkt til at indtage det Standpunkt, han allerede indtager ved anden Behandling, havde været ved tredie Behandling, efter at han havde faaet Vished for, om Folketingets Flertal virkelig ogsaa var til Sinds at forlade det Standpunkt, det stod paa den 5. Marts i Fjor. Naar Folketingets Flertal havde tilkendegivet det, havde der været Tid til at sige: For at Sagen ikke skal strande, for at man ikke skal risikere, at der heller ikke i Aar skal blive noget ud deraf, saa, mine Her-